

13. 10. 2004

ID: 28370

Více důvodů pro rozhodnutí soudu

Je-li závěr soudu založen současně na dvou na sobě nezávislých důvodech, pak sama okolnost, že jeden z nich neobstojí, nemůže mít na správnost tohoto závěru vliv, obstojí-li důvod druhý.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Odo 330/2003-76, ze dne 24.6.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně A. O. s.r.o., zastoupené JUDr. P. Ch., advokátem, proti žalované J. - P. V., a.s., o zaplacení částky 800.000,- Kč s příslušenstvím, vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 13 Cm 761/00, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 23. ledna 2002, č.j. 5 Cmo 151/2001-42, tak, že dovolání zamítl.

Z odůvodnění :

Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem změnil rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. ledna 2001, č.j. 13 Cm 761/00-26, kterým bylo žalované uloženo zaplatit žalobkyni 800.000,- Kč s 18% úroky z prodlení od 9. prosince 1997 do zaplacení a náklady řízení 53.975,- Kč, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku, a zamítnuta žaloba v části týkající se úroků z prodlení z částky 800.000,- Kč za dobu od 3. května 1996 do 8. prosince 1997, tak, že žalobu zcela zamítl a žalobkyni uložil zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů 32.000,- Kč.

V odůvodnění rozsudku odvolací soud zejména uvedl, že soud prvního stupně správně zjistil, že 16. července 1996 byla mezi právním předchůdcem žalobkyně a žalovanou uzavřena smlouva o postoupení pohledávky, k níž se dle shodného tvrzení účastníků vztahovala záloha 800.000,- Kč, kterou žalovaná „na základě šeku“ inkasovala z účtu žalobkyně. Na rozdíl od soudu prvního stupně uzavřel, že v řízení nebylo prokázáno, že pohledávky postoupené žalovanou žalobkyni „byly zpět převedeny“, když zmíněný závěr nelze dovodit ani z dopisu žalobkyně žalované z 8. prosince 1997, jímž požadovala vrácení zálohy za postoupení, ani z dopisu z 26. února 1997, adresovaného dlužníku (P. a.s.) a daného na vědomí žalované, v němž oznámila, že 30. prosince 1996 byly pohledávky vůči dlužníku postoupeny na žalovanou.

Odvolací soud dále zdůraznil, že v řízení před soudem prvního stupně nebylo ani tvrzeno, natož prokázáno, že by došlo k odstoupení od smlouvy o postoupení pohledávky, přičemž nebyla prokázána ani existence písemné smlouvy o

zpětném postoupení pohledávky (§ 524 občanského zákoníku). Nedošlo-li k zániku smlouvy o postoupení pohledávky z 16. července 1996, nebyl dán ani žádný relevantní právní důvod proto, aby se postoupená pohledávka dostala zpět do dispozice žalobkyně, ani proto, aby žalovaná vracela žalobci zaplacenou zálohu. Za této situace záloha poskytnutá žalobkyní žalované v částce 800.000,- Kč není bezdůvodným obohacením a žalovanou netíží povinnost k vrácení zmíněné částky žalobkyni.

I pro případ, že by záloha byla od samotného počátku poskytnuta bez právního důvodu, což však v žalobních tvrzeních uvedeno nebylo, nebylo by možno žalobě vyhovět, a to pro, ze strany žalované, důvodně vznesenou námitku promlčení. Platba byla totiž realizovaná ve dnech 14. a 15. května 1996, přičemž žaloba byla doručena soudu až 2. května 2000, to je po uplynutí promlčecí lhůty podle občanského zákoníku.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná včasné dovolání, opírajíc jeho přípustnost o ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), a to z důvodu uvedeného v ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., prostřednictvím kterého lze namítat, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Namítala, že věc měla být posouzena tak, jak ji správně „zhodnotil“ soud prvního stupně, který s odkazem na ustálenou judikaturu podřadil vztah mezi účastníky pod příslušná ustanovení obchodního zákoníku, a to včetně posouzení kogentní úpravy promlčení dle ustanovení § 387 až § 408 obchodního zákoníku, a námitku promlčení uplatněnou žalovanou shledal nedůvodnou.

Proto požadovala, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení, když současně žádala o odložení vykonatelnosti napadaného rozhodnutí.

V souladu s body 1., 15. a 17., hlavy I., části dvanácté, zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, se pro dovolací řízení uplatní občanský soudní řád ve znění účinném od 1. ledna 2001.

Dovolání je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., jelikož směřuje proti rozsudku odvolacího soudu, kterým byl změněn rozsudek soudu prvního stupně; není však důvodné.

Jelikož existence vad uvedených v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i jiných vad řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, nebyla dovolatelkou tvrzena, a z obsahu spisu se

nepodává, zabýval se Nejvyšší soud dovolatelkou uplatněným dovolacím důvodem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Vzhledem k vázanosti dovolacího soudu uplatněným dovolacím důvodem (§ 242 odst. 3 věta první o. s. ř.) lze považovat dovolání za důvodné tehdy, jestliže v rámci tímto důvodem vymezeného dovolacího přezkumu, nelze dojít k závěru, že rozhodnutí odvolacího soudu je správné. Není-li správnost závěru odvolacího soudu takto zpochybněna, nelze ani podané dovolání shledat důvodným.

Nejvyšší soud již v rozsudku ze dne 8. prosince 1997, sp. zn. 3 Cdon 1374/96, uveřejněném v časopise Soudní judikatura, číslo sešitu 2/98, pod číslem 17/98, formuloval a odůvodnil závěr, podle kterého jestliže odvolací soud závěr o nedůvodnosti uplatněného nároku založil současně na dvou na sobě nezávislých důvodech, pak sama okolnost, že jeden z nich neobstojí, nemůže mít na správnost tohoto závěru vliv, jestliže obstojí důvod druhý. To platí i tehdy, nemohl-li být druhý důvod podroben dovolacímu přezkumu proto, že nebyl dovoláním dotčen. Od tohoto závěru, potvrzeného z pohledu jeho ústavnosti nálezem Ústavního soudu ze dne 13. července 1999, sp. zn. III. ÚS 198/98, nemá dovolací soud důvod odchýlit se ani v této věci.

Odvolací soud založil své rozhodnutí na závěru, že částka 800.000,- Kč poskytnutá žalobkyní žalované není bezdůvodným obohacením žalované, protože zde není právní důvod pro její vrácení, a dále na závěru, že i v případě, že by se jednalo o plnění bez právního důvodu, nebylo by možno žalobě vyhovět vzhledem k důvodně vznesené námitce promlčení.

Dovolatelka obsahovým vymezením dovolacího důvodu uplatnila námitky pouze proti závěru o nepodřazení vztahu mezi účastníky pod příslušná ustanovení obchodního zákoníku, včetně kogentní úpravy promlčení. Přezkum správnosti tohoto závěru je však bez významu, jelikož na něm rozsudek odvolacího soudu nespočívá potud, že účinně spočívá na závěru jiném (dovoláním výslovně nezpochybněném), podle kterého žalované na úkor žalobkyně bezdůvodné obohacení nevzniklo.

Protože dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. nebyl uplatněn důvodně a jeho prostřednictvím se žalobkyni správnost rozhodnutí odvolacího soudu zpochybnit nepodařilo, Nejvyšší soud dovolání podle ustanovení § 243b odst. 2 věty první o. s. ř. zamítl.

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)